

Arrest

nr. 182 298 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 november 2016.

Gelet op de beschikking van 29 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar huidige tweede asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar zus M.N. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar zus M.N. wordt bij arrest nr. 182 297 van 15 februari 2017 als volgt gemotiveerd:

“1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit als christen uit Tell Juma niet naar haar land van herkomst, Syrië, te kunnen terugkeren omdat er haar daar niets meer rest, alles er vernield is en zij vreest dat Daesh (IS) haar zal vermoorden wanneer ze terugkeert.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 december 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal stelde onder meer vast dat uit informatie verkregen van het Belgische consulaat te Beiroet blijkt dat verzoekster en haar zus M.M. de Libanese nationaliteit hebben, en dat op grond van verschillende vaststellingen aan hun beweerde recente herkomst uit Syrië en derhalve aan hun asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster en haar zus M.M. vertelden niet de waarheid over waar zij verbleven hebben (de jaren) voor hun komst naar België waardoor zij, aldus de commissaris-generaal, verzaakten aan de medewerkingsplicht die op hen rust, en het Commissariaat-generaal in het ongewisse verkeert over waar zij voor hun aankomst in België leefden (verblijfplaatsen), onder welke omstandigheden (leefsituatie), en om welke redenen zij Syrië dan wel Libanon hebben verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van hun asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakten, zo werd geoordeeld, verzoekster en haar zus de door hen aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Verzoekster ging, net als haar zus, niet in beroep tegen de weigeringsbeslissingen die het Commissariaat-generaal in hunnen hoofde in het kader van hun eerste asielaanvraag nam, waardoor deze definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en een treinbiljet neer alsook verschillende documenten, zoals o.a. haar paspoort, geboorteakte en identiteitskaart, die zij al eerder bij haar vorige asielaanvraag aanbracht.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonst in haar land van herkomst Syrië dan wel Libanon persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Betreffende verzoeksters kritiek dat de commissaris-generaal de termijn van 8 werkdagen, zoals vermeld in artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, niet heeft gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal een beslissing moet nemen op grond van artikel 57/6/2 een termijn van orde is.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, nationaliteit(en), leefwereld en asielrelaas. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.

Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoekster niet de waarheid over haar werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor haar vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar rust. Verzoekster draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren. Door haar gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst Syrië dan wel Libanon verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekster de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekster bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat zij mogelijk zou lopen.

Een algemene verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde 'beleidsnota Syrië' van het Commissariaat-generaal d.d. 26 oktober 2015 wijzigt, net als het eveneens als bijlage gevoegde mailverkeer van de voogd van verzoeksters minderjarige zus M.M., niets aan en doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en aan de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing.

Een verwijzing naar algemene informatie volstaat daarenboven, zoals in de beleidsnota overigens wordt opgemerkt, niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij en haar zus hier als minderjarige zijn toegekomen, dat de toenmalige voogd niet zo veel voor hen deed en de vorige advocaat geen beroep aantekende tegen de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoekende partij vervolgt dat zij slachtoffer is van de arrangementen van haar ouders en zus waar zij niets van afwisten. Zij en haar zus komen zeer recent uit Syrië en gingen over en weer naar Libanon. Verzoekende partij wijst er nog op dat een medewerker van UNHCR op vraag van de nieuwe voogd de ouders ging opzoeken in Libanon, maar jammer genoeg is er tot op heden geen rapport of verslag als antwoord op deze vraag. Verzoekende partij werd tevens gehoord door een medewerker van het BCHV die een uitgebreid advies overmaakte aan het CGVS. Verzoekende partij vraagt om haar en haar zus opnieuw te horen zodat zij kunnen overtuigen dat zij wel degelijk afkomstig zijn uit Syrië. Verzoekende partij wijst er ook op dat zij onmogelijk terug kunnen naar Libanon aangezien zij gehoord hebben dat hun ouders naar Australië zijn vertrokken. De raadvrouw van verzoekende partij wijst er nog op dat haar cliënten zeer kwetsbaar zijn en het moeilijk is om te communiceren en dat dit ook blijkt uit de toegewijde houding van de voogd die geen voogd meer is aangezien de meisjes intussen meerderjarig zijn.

4.2. Verzoekende partij heeft per aangetekend schrijven op 9 november 2016 door middel van een aanvullende nota een schriftelijk verslag van 10 oktober 2016 van het BCHV ter kennis gebracht aan de Raad.

In het verslag van BCHV wordt gesteld dat nadat betrokkenen werden gehoord en op basis van alle elementen in hun asiældossier, het BCHV ervan overtuigd is dat verzoekende partij en haar zus recent afkomstig zijn uit Syrië en dat zij nood hebben aan internationale bescherming. BCHV stelt verder dat zij zich niet kunnen uitspreken over verzoeksters eventuele bezit van de Libanese nationaliteit en mogelijkheid tot bescherming in Libanon. Er worden ook nieuwe stukken toegevoegd, met name een beschrijving van een aantal telefoongesprekken die de voogd voerde met de ouders van verzoekster (stuk 1), een psychologisch attest (stuk 2), resultaten van een bloedonderzoek (stuk 3), en een handgetekend plan van het dorp van verzoekende partij in Syrië (stuk 4).

Met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft de Raad bij beschikking de commissaris-generaal gevraagd voornoemd nieuwe element te onderzoeken en hem een schriftelijk verslag te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van deze beschikking.

Het schriftelijk verslag luidt als volgt:

"(...)Verweerder wenst vooreerst op te merken dat er geen enkele wettelijke bepaling is die toelaat dat een advies van een VZW, in casu BCHV, de inhoud van een definitieve beslissing van de Commissaris-generaal waartegen geen rechtsmiddel meer mogelijk is, opnieuw ter discussie stelt. (RvV, nr. 40.533 van 19 maart 2010).

In het verslag van BCHV wordt getracht aan te tonen dat M.(...) N.(...) (hierna verzoekster), in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal concludeerde, wel degelijk recent uit Syrië afkomstig is, net als haar zus M.(...) M.(...). BCHV stelt verder dat zij zich niet kunnen uitspreken over het eventuele bezit van de Libanese nationaliteit van beiden. Verweerder wijst erop dat in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, gezien er geen geloof gehecht kon worden aan verzoeksters recente herkomst uit Syrië en derhalve aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Er werd bovendien vastgesteld dat verzoekster over de Libanese nationaliteit beschikt. Verzoekster werd hiermee geconfronteerd tijdens een tweede gehoor in het kader van haar eerste asielaanvraag, maar bleef volharden dat zij niet de Libanese nationaliteit bezit en dat zij recent uit Syrië afkomstig is. Ook bij haar tweede asielaanvraag houdt verzoekster vast aan haar beweerde recente herkomst uit Syrië en ontkent zij de Libanese nationaliteit te bezitten. Verweerder wijst erop dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag tegen de weigeringsbeslissing niet in beroep is gegaan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de motieven in deze beslissing definitief zijn geworden en als vaststaand dienen te worden beschouwd.

Verder wijst verweerder naar de in de verweernota dd. 18 oktober 2016 gedane vaststellingen in verband met verzoeksters nationaliteit naar aanleiding van na de bestreden beslissing ontvangen informatie. Zo werd gemotiveerd: "2.3 Verder wijst verweerder erop dat hij, na het nemen van de bestreden beslissing op 12 september 2016, van de Griekse ambassade te Beirut op 17 oktober 2016 kopies heeft verkregen van de Libanese paspoorten van verzoeksters familieleden en zichzelf, waarmee zij op 27 november 2013 een Grieks visum aanvroegen in Beirut (zie stuk 1.01 toegevoegd aan het administratieve dossier). Hieruit blijkt nogmaals, zoals reeds werd vastgesteld in de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag (zie stuk 15 toegevoegd aan het administratieve dossier) en de weigering tot inoverwegingname bij de 2de asielaanvraag, dat verzoekster en haar zus beschikken over de Libanese nationaliteit.

In het visumdossier waarmee M.(...) (14/14571Z, OV 7.924.820), de zus van verzoekster, verzoeksters moeder en haar broer een Schengenvisum aanvroegen op 5 augustus 2013 aan de Belgische ambassade te Beirut, en dat verweerder eveneens pas heeft verkregen na het nemen van de bestreden beslissing, (stuk 4 in het administratieve dossier) verklaren verzoeksters moeder en verzoeksters zus Maribel dat zij respectievelijk een dochter en zus hebben in België, namelijk "Mi.(...) D.(...)", en dat de reden voor het aanvragen van een visum een bezoek aan haar in België is. Deze visa-aanvragen werden geweigerd. Verzoekster noch haar zus M.(...) (14/14571Z, OV 7.924.820) legden verklaringen af tijdens hun asielaanvraag over het feit dat zij een zus hebben in België. Verzoekster verklaarde tijdens haar eerste asielaanvraag aan Dienst Vreemdelingenzaken dat zij verbleef bij een vrouw Mi.(...), vrouw van D.(...) D.(...) A.(...), een dorpsgenoot. Zij zou deze D.(...) A.(...) toevallig in een station zijn

tegengekomen. **Hieruit kan worden afgeleid dat verzoekster sinds haar aankomst in België bij familie, meer bepaald haar zus Mi(...), verbleef. Verzoekster geeft dus niet enkel geen zicht op haar werkelijke nationaliteit en recente herkomst, maar verbergt eveneens haar familiebanden hier in België. Verweerder kan hieruit enkel concluderen dat verzoekster bewust informatie achterhoudt om te voorkomen dat de asielinstanties zicht zouden krijgen op haar werkelijke achtergrond en hiermee volledig verzaakt aan haar medewerkingsplicht.**" Aangaande de opmerkingen in het verslag van BCHV over de moeilijke situatie bij de familie waar verzoekster en haar zus bij verbleven tot december 2015 in Charleroi en de moeilijke samenwerking met hun vorige advocaat en voogd, antwoordt verweerder dan ook dat in de verweerder nota van 18 oktober 2016 dus reeds werd gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar leefomstandigheden en de personen bij wie zij verbleven in België.

Verweerder heeft voorts enkele bemerkingen bij het verslag van BCHV dat werd opgesteld na het ondervragen van verzoekster en dat tot de conclusie komt dat verzoekster haar recente herkomst uit Syrië, meer bepaald Tel Jumaa, geloofwaardig maakt. Wat **het getekende plan van verzoeksters dorp in Syrië** betreft, merkt verweerder op dat deze tekening slecht leesbaar is, niet vertaald werd en dat dit verder geenszins een bewijs levert van verzoeksters recente herkomst uit Syrië. De tekening kan immers eender wat voorstellen en op eender wat gebaseerd zijn, zodat verweerder niet inziet hoe deze het recente verblijf van verzoekster in Tel Jumaa staft. Waar het verslag van BCHV stelt dat verzoekster en haar zus over een uitgebreide lijst zaken informatie kunnen geven en hun recent verblijf in Syrië hierdoor wel aannemelijk is (p. 6 verslag), wijst verweerder erop dat dit verslag werd opgesteld op basis van verzoeksters verklaringen en dat verzoekster deze kennis ondertussen kan hebben ingestudeerd. Er wordt ook geen afschrift van de verklaringen van verzoekster bijgevoegd, zodat verweerder zich verder niet kan uitspreken over de correctheid van verzoeksters verklaringen. Waar BCHV stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van de meisjes en er een overdreven focus lag op de kennis van het onderwijssysteem in Syrië, verwijst verweerder naar de omstandige motivering van de beslissing bij verzoeksters eerste asielaanvraag, waar duidelijk blijkt dat verzoekster niet enkel een ernstig gebrek aan basiskennis over het Syrische onderwijssysteem heeft, maar ook een gebrekkige kennis over de politieke situatie in Syrië, de provincies in de regio, en dat verzoeksters zus eveneens ernstige onwetendheden over het schoolsysteem en de Syrische provincies en steden vertoont. Het kan verweerder moeilijk verweten worden dat hij zijn vragen niet voldoende aanpaste aan verzoeksters directe leefwereld, hier inbegrepen haar schoolomgeving, nu verzoekster beweerde tot haar 18de levensjaar naar school te zijn geweest in Syrië. Er is dus geenszins sprake van een beperkte scholing. Er kan verder verwacht worden van verzoekster dat zij een algemene kennis van het conflict en de algemene situatie in Syrië heeft, nu zij volgens haar verklaringen daar tot de zomer van 2014 verbleef. Dit verslag kan dus geenszins verzoeksters geloofwaardigheid aangaande haar verklaringen over haar herkomst uit Syrië herstellen.

Verweerder wijst er verder op dat hoewel verzoeksters tweede asielaanvraag dateert van 17 maart 2016 en de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingname dateert van 12 september 2016, en verweerder werd gelast met het opstellen van een schriftelijk verslag op 10 januari 2017, en verzoekster dus voldoende tijd heeft gehad om het rapport van UNHCR betreffende de situatie van verzoeksters ouders in Libanon te verkrijgen en over te maken aan verweerder, zij nog steeds niet verder komt dan het uiten van blote beweringen aangaande dit rapport. In het verslag van BCHV wordt weliswaar melding gemaakt van pogingen tot bemachtigen van dit rapport door zowel BCHV als de voogd van verzoeksters zus, (p. 14 verslag) maar dit blijft verder bij blote beweringen en deze pogingen worden op geen enkele manier gestaafd, bijvoorbeeld aan de hand van e-mailverkeer. Waar verzoekster nu in haar aanvullende nota beweert dat verzoeksters ouders en broer naar Australië zijn gevlucht, kan verweerder enkel vaststellen dat ook deze bewering op geen enkele manier gestaafd wordt en dat in het verslag door de voogd (stuk 4) dan weer vermeld wordt dat verzoeksters ouders teruggekeerd zijn naar Syrië in september 2016.

Aangaande het verslag dat de voogd van verzoeksters zus M.(...) (14/14571Z, OV 7.924.820) opstelde op basis van telefoongesprekken met de ouders van verzoekster, waarin deze onder andere vertellen over de mensonwaardige situatie waarin zij in Libanon leven, het feit dat zij niet op de hoogte zijn van hun Libanese nationaliteit of enige documenten, de problemen van verzoekster in Syrië omwille van haar uiterlijk, en hun terugkeer naar Syrië, heeft verweerder een aantal bemerkingen. Zo stelt verzoeksters vader tijdens het telefoongesprek van 31/8/2016 dat ze nooit een Libanees paspoort van M.(...) gezien hebben en vermoeden dat het om omkoping gaat, en beweert hij op 3/5/2016 dat hij niks van documenten omtrent nationaliteit of paspoorten heeft gehad, en de documenten van zijn registratie in Libanon zijn weg, gestolen uit het huis. Verzoeksters vader zou niet meer exact weten wanneer dat

was. Nochtans was de familie van verzoekster in staat met Libanese paspoorten op 27 november 2013 een Grieks visum aan te vragen in Beirut (zie stuk 1.01 toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeksters moeder, zus M.(...) en broer vroegen eveneens met hun Libanese paspoorten op 5 augustus 2013 een Schengenvisum aan bij de Belgische ambassade in Beirut. Ook de bewering dat verzoeksters broer niet naar school kan aangezien staatsscholen geen plek hebben voor Syrische kinderen is opmerkelijk, gezien deze broer in het bezit zou zijn van de Libanese nationaliteit zoals blijkt uit het neerleggen van een Libanees paspoort bij de Belgische ambassade in Beiroet. Verder wijst verweerder erop dat dit geen objectieve bron is gezien de ouders van verzoekster een ernstig belang hebben bij verzoeksters asielprocedure en zij een persoonlijke band met haar hebben, zodat verwacht kan worden dat zij geen verklaringen in het nadeel van verzoekster zouden afleggen. Aangaande de in de aanvullende nota voor het eerst aangehaalde **problemen/ vervolging omwille van verzoeksters genderidentiteit**, antwoordt verweerder het volgende.

Verweerder stelt vooreerst vast dat verzoekster ook in het verslag van BCHV blijft vasthouden aan haar recente herkomst uit Syrië en blijft ontkennen dat zij in het bezit is van de Libanese nationaliteit of enige band heeft met Libanon. Verweerder benadrukt dat verzoekster zowel in dit verslag als tijdens haar eerdere gehoren louter vervolgingsfeiten aanhaalt die zich in Syrië zouden hebben afgespeeld. Verzoekster haalt nu aan dat zij een sociaal geïsoleerd leven leidde, zij traumatische gebeurtenissen meemaakte en zij nu kampt met een depressie omwille van haar genderidentiteit. Verzoekster verbindt de problemen die zij had omwille van haar uiterlijk en haar genderidentiteit, waaronder pesterijen op school omwille van haar uiterlijk en druk van haar omgeving om zich te conformeren, enkel aan haar verblijf in Syrië, daar waar verweerder omstandig heeft aangetoond dat er aan dit verblijf geen geloof gehecht kan worden. Verweerder heeft begrip voor de moeilijke situatie waarin verzoekster zich bevindt en erkent dat zij mogelijk psychologische problemen zou kunnen hebben omwille van haar genderidentiteit, zoals geattesteerd in **het psychologisch verslag** dat zij neerlegt (stuk 2). Verweerder verwijt verzoekster dan ook niet dat zij deze (mogelijke) vervolging omwille van haar genderidentiteit niet eerder heeft aangehaald, maar benadrukt dat door verzoeksters bewuste verzwijgen van de kern van haar asielaanvraag, namelijk haar ware achtergrond en zodoende te verzaken aan haar medewerkingsplicht, en door het Commissariaat-generaal geen enkel zicht te bieden op haar werkelijke herkomst, waar zij verbleef de jaren voor haar komst naar België, de omstandigheden waarin zij leefde en de redenen waarom zij haar land heeft verlaten, en zelfs de omstandigheden van haar verblijf in België, verzoekster het verweerder onmogelijk maakt om zich verder uit te spreken over de vervolging die zij nu aanhaalt omwille van haar genderidentiteit. Verweerder is immers niet in staat een correcte inschatting te maken van de reële situatie waarin verzoekster zich bevindt, haar werkelijke familiale situatie en de houding van haar familie tegenover haar genderidentiteit en de beschermingsmogelijkheden aangaande eventuele vervolging omwille van haar genderidentiteit, noch over beweerde vervolgingsfeiten die zich zouden hebben afgespeeld in het verleden. Dit geldt eveneens voor verzoeksters bemerking dat zij behoort tot een etnische minderheid die een risico op vervolging loopt in Syrië. Verweerder volhardt dat verzoekster het CGVS nog altijd in het ongewisse laat over waar zij en haar zus voor hun komst naar België geleefd hebben, onder welke omstandigheden en om welke redenen zij Syrië dan wel Libanon hebben verlaten. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van haar asielrelaas raken, te verzwijgen maakt verzoekster de door haar aangehaalde nood aan bescherming dan ook nog altijd niet aannemelijk. Verweerder wijst er daarnaast op dat dit psychologisch verslag werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster; zo wordt er in het rapport melding gemaakt van het gedwongen zijn om eerder met school te stoppen omwille van druk uitgeoefend door haar omgeving gelinkt aan haar genderidentiteit, terwijl verzoekster tijdens haar gehoren op het CGVS verklaarde dat zij tot haar 18de jaar naar school was ging en zij haar baccalaureaat afrondde aan de school Adnan al Maliki in Tell Tamar (gehoorverslag CGVS 1 dd. 06/01/2015, pp. 3 en 4).

Inzake **de bloedtest van verzoekster** (stuk 3) wenst verweerder er op te wijzen dat er bij deze test geen bijkomende verklaringen door een arts of enige duiding van deze resultaten worden geleverd, behalve een vermelding van de "hoger dan gemiddelde testosteron hormoonwaarde van verzoekster".

Waar het verslag van BCHV wijst op de onderzoeksplicht die op het CGVS rust en stelt dat het CGVS niet ontslaan is van de taak het objectieve risico op vervolging bij terugkeer te onderzoeken enkel door te stellen dat verzoekster eveneens de Libanese nationaliteit bezit, wijst verweerder erop dat er voor de Commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Dit geldt eveneens voor waar het verslag van BCHV de

effectiviteit van de bescherming in Libanon in twijfel trekt en stelt dat verzoeksters familie ginds in mensonwaardige omstandigheden leeft. Verweerder wijst er immers op dat verzoeksters aangehaalde vrees voor vervolging en beweerde reeds ondergane vervolgingsfeiten zich allen afspelen in Syrië, en dat zij geen enkele vrees ten opzichte van Libanon aanhaalt; sterker nog, zij blijft ontkennen dat zij de Libanese nationaliteit bezit. Verweerder verwijst ook naar de hierboven reeds aangehaalde vaststelling dat verzoekster door het Commissariaat-generaal geen enkel zicht te bieden op haar werkelijke herkomst, waar zij verbleef de jaren voor haar komst naar België, de omstandigheden waarin zij leefde en de redenen waarom zij haar land heeft verlaten, en zelfs de omstandigheden van haar verblijf in België, verzoekster het verweerder onmogelijk maakt om zich verder uit te spreken over de vervolging die zij nu aanhaalt omwille van haar genderidentiteit. Hierdoor wordt verweerder in de onmogelijkheid gesteld om de effectiviteit van de bescherming in Libanon ten opzichte van verzoekster te onderzoeken. Waar verzoekster onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak MM tegen Ireland (C-277/11) aanvoert dat de Commissaris-generaal actief dient samen te werken met verzoekster om bewijzen ter vaststelling van de aangehaalde feiten te bekomen in het licht van de gedeelde samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Het is weliswaar de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Echter, het is aan de asielzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is, en zij zelf verzaakt aan de medewerkingsplicht die op haar rust, kan niet worden ingezien op welke wijze verweerder aan zijn onderzoeksplicht heeft tekortgeschoten.

In het verslag van BCHV wordt een vrees voor vervolging als minderjarig Assyrisch meisje aangehaald **in hoofde van verzoeksters zus M.(...)** en wordt erop gewezen dat er rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind gezien M.(...)'s minderjarigheid. Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van M.(...)'s asielaanvraag. Zij kreeg een voogd toegewezen die haar onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd zij op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werden de gehoren in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat zij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is. Hieruit blijkt de Commissaris-generaal bij de beoordeling van haar verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoekster (RvV, nr. 128 483 van 1 september 2014). Voor wat betreft M.(...)'s profiel als Assyrisch meisje uit Syrië wordt er ook hier op gewezen dat er door verweerder geen geloof werd gehecht aan haar beweerde recente herkomst uit Syrië en werd er aangetoond in de beslissing van zowel haar eerste asielaanvraag als de huidige bestreden beslissing dat verzoekster de Libanese nationaliteit heeft, hetgeen zij echter ontkent na confrontatie. Zodoende heeft zij verzaakt aan haar medewerkingsplicht door het Commissariaat-generaal geen enkel zicht te bieden op haar werkelijke herkomst, waar zij verbleef de jaren voor haar komst naar België, de omstandigheden waarin zij leefde en de redenen waarom zij haar land heeft verlaten, zodat zij vervolging omwille van haar religieus en etnisch profiel niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verweerder besluit dat de gegevens die door verzoekster met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

4.3.1. Verzoekende partij dient hierop een replieknota in waarbij zij te kennen geeft niet akkoord te gaan met de motieven van dit schriftelijk verslag.

Vooreerst laat zij gelden dat het feit dat er tegen de eerste beslissing geen beroep werd aangetekend, buiten haar vermogen ligt. Zij specificeert dat zij toen minderjarig was en afhankelijk van een voogd die duidelijk niets deed voor haar, hetgeen volgens haar ook blijkt uit het feit dat er een nieuwe voogd werd aangeduid. Voorts hekelt zij dat men in het kader van het vreemdelingenwet een minderjarige als volledig handelingsbekwaam lijkt te beschouwen, niet alleen voor zijn eigen daden maar ook nog eens voor de beslissingen die door de ouders genomen werd. Zij benadrukt niet te weten "hoe of wat haar reis door haar ouders werd geregeld".

Verzoekende partij vervolgt als volgt: "Wat betreft die Libanese nationaliteit... nu krijgen we niet het inmiddels reeds gekende gedreun over dat alle documenten worden geacht slechts een relatieve bewijswaarde te hebben ?? Is het niet mogelijk dat de vader valse documenten regelde om zijn dochters veilig het land uit te krijgen...in volle oorlog...in volle wanhoop?!"

Verder geeft verzoekende partij te kennen dat haar ouders goed zijn aangekomen in Australië en stelt zij dat uit de documenten bekomen van daar, nogmaals de Syrische nationaliteit van haar ouders en broertje blijkt.

Verzoekende partij geeft toe dat zij en haar zus M., bij aankomst in België, bij hun zus Mi., gehuwd met een Syrische Belg, verbleven hebben en volhardt dat deze zus de Syrische nationaliteit heeft. Zij licht toe dat zij evenwel slecht behandeld werden door hun schoonbroer omwille van haar mannelijk uiterlijk en zij op een gegeven moment niet langer welkom waren.

Wat betreft het beloofde rapport van UNHCR, merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij geen drukmiddel heeft op deze organisatie en dat zij gelet op de korte termijn van 8 dagen ook niet in de mogelijkheid is om de mails voor te leggen die de voogd nog verder heeft verzonden naar UNHCR om te informeren achter het verslag.

Verzoekende partij besluit met de volgende vragen: "Tot slot is het voor verzoekster nu ook helemaal niet duidelijk naar welk land men haar wenst terug te sturen? Naar Libanon of naar Syrië? Wat met de actuele veiligheidssituatie daar momenteel? Wat met verzoekster haar bijzonder profiel gelet op haar problemen met haar genderidentiteit? De ouders verblijven momenteel in Australië, wat met hun opvang?" en meent dat het CGVS nog steeds faalt in haar onderzoeksplicht en er zich op een makkelijke manier vanaf probeert te maken.

4.3.2. Verzoekende partij voegt bij haar replieknota de Australian Government Immicards van haar ouders en haar broer.

4.4.1. Dient nogmaals te worden opgemerkt dat in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij en haar zus door de commissaris-generaal op 28 december 2015 een beslissing genomen werd tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij niet aannemelijk hadden gemaakt tot 2014 in Syrië te hebben verbleven én zij bovendien in het bezit zijn van de Libanese nationaliteit. Zo werd niet aannemelijk geacht dat verzoekende partij, die beweert vanaf haar geboorte in Tell Juma (Syrië) te hebben gewoond en er school te hebben gelopen tot haar 18 jaar, niet kan antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent haar directe leefomgeving en de regio waarin zij heel haar leven beweert te hebben gewoond alsmede dat zij een aantal basiszaken over haar land van nationaliteit niet kende. Zo kenden verzoekende partij en haar zus het vak 'qawmiyat' (nationalisme) niet, terwijl uit informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat dit vak deel uitmaakt van het lessenpakket in het Syrisch onderwijs; wist haar zus (die beweert school te hebben gelopen tot haar tweede middelbaar in een staatsschool) niet dat de nationale hymne van Syrië dagelijks in de Syrische staatsscholen net voor de lessen door de kinderen wordt gezongen; kon verzoekende partij zelf maar twee zinnen van dit lied zingen; bleken verzoekende partij en haar zus niets te weten over de term 'al Baath' terwijl de Baath partij van president Assad al decennia lang alle macht in Syrië in handen heeft en alomtegenwoordig is in de Syrische maatschappij; wist verzoekende partij, naast de provincie Hassake, niet één van de 13 overige Syrische provincies bij naam te noemen; bleken hun verklaringen aangaande recente gebeurtenissen in Syrië dermate vaag en algemeen dat zij niet te onderscheiden zijn van verklaringen door eenieder van buiten Syrië die de algemeen gekende oorlogssituatie in Syrië tracht te omschrijven; heeft het Belgisch Consulaat te Beiroet bevestigd dat verzoekende partij en haar zus over de Libanese nationaliteit beschikken.

Dient daarenboven te worden vastgesteld dat verzoekende partij, zoals door verwerende partij op correcte wijze opgemerkt in haar verweernota en schriftelijk verslag, niet enkel geen zicht biedt op haar

werkelijke nationaliteit en recente herkomst, maar zij eveneens haar familiebanden hier in België verbergt. Zo blijkt het uit het visumdossier waarmee de zus van verzoekende partij, haar moeder en haar broer een Schengenvisum aanvroegen aan de Belgische ambassade in Beiroet (stukken 3 en 4 in het administratief dossier), dat de moeder en zus van verzoekende partij respectievelijk verklaren een dochter en zus te hebben in België, namelijk M.D. en dat de reden voor het aanvragen van een visum een bezoek aan haar in België is. Verzoekende partij noch haar zus legden echter tijdens hun asielaanvraag verklaringen af over het feit dat zij een zus hebben in België, integendeel verzoekende partij verklaarde aan de DVZ in het kader van haar eerste asielaanvraag dat zij verbleef bij een vrouw van een dorpsgenoot, M., die zij toevallig aan het station zou zijn tegengekomen. Aangaande de opmerkingen in het verslag van BCHV over de moeilijke situatie bij "het koppel" waar verzoekster en haar zus bij verbleven tot december 2015 in Charleroi en de moeilijke samenwerking met hun vorige advocaat en voogd, kan dan ook geen enkel geloof meer aan gehecht worden. Verzoekende partij geeft in haar replieknota uiteindelijk toe dat zij verbleven heeft bij haar zus hier in België, doch de vaststelling dat zij dit tot heden verborgen trachtte te houden voor de Belgische asielinstanties om zo te voorkomen dat de asielinstanties zicht zouden krijgen op haar werkelijke achtergrond, ondermijnt verder haar algehele geloofwaardigheid en doet eens te meer twifelen aan de oprechtheid van de in de replieknota beweerde moeilijke levensomstandigheden bij deze zus en met de toenmalige voogd.

Zo alsnog zou worden aangenomen dat verzoekende partij niet kan verweten worden geen beroep te hebben ingediend tegen de beslissing genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar vorige asielaanvraag, dan nog doet dit niets af aan het gegeven dat de bij de beoordeling van een latere asielaanvraag de Raad rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorige asielaanvraag.

4.4.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij en haar zus niet in staat waren te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij beweren hun hele leven te hebben gewoond alsmede dat zij een aantal basiszaken over hun land van nationaliteit niet kenden. Het verslag van het BCHV dat werd opgesteld na het ondervragen van verzoekende partij en dat tot de conclusie komt dat zij haar herkomst uit Syrië geloofwaardig maakt, vermag niet aan te tonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo merkt verwerende partij in haar schriftelijk verslag terecht op dat het getekend plan van verzoeksters dorp in Syrië slecht leesbaar is, niet vertaald werd en dat dit verder geenszins een bewijs levert van de herkomst van verzoekende partij uit Syrië. De tekening kan immers eender wat voorstellen en op eender wat gebaseerd zijn, zodat inderdaad niet kan worden ingezien hoe deze het verblijf van verzoekende partij in Tel Jumaa staft. Waar het verslag van BCHV stelt dat verzoekende partij en haar zus over een uitgebreide lijst zaken informatie kunnen geven en hun verblijf in Syrië hierdoor wel aannemelijk is (p. 6 verslag), wijst de Raad er samen met verweerder in zijn schriftelijk verslag op dat dit verslag werd opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekende partij en dat verzoekende partij deze kennis ondertussen kan hebben ingestudeerd. Verweerder merkt ook terecht op dat geen afschrift van haar verklaringen werd bijgevoegd, zodat niet verder kan worden uitgesproken over de correctheid van de verklaringen van verzoekende partij. Waar BCHV stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van de meisjes en er een overdreven focus lag op de kennis van het onderwijssysteem in Syrië, merkt de Raad samen met verweerder op dat blijkens het administratief dossier verzoekende partij in het kader van haar vorige asielaanvraag niet enkel een ernstig gebrek aan basiskennis over het Syrische onderwijssysteem etaleert, maar ook een gebrekkige kennis over de politieke situatie in Syrië, de provincies in de regio, en dat verzoeksters zus eveneens ernstige onwetendheden over het schoolsysteem en de Syrische provincies en steden vertoont. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij en haar zus school liepen, zodat de hele eenvoudige zaken omtrent de school wel zouden gekend zijn indien hun relaas op enige waarheid berust. Zo mag wel degelijk aanvaard worden dat scholieren uit Syrië op de hoogte zijn van het feit dat het volkslied wordt gezongen voorafgaand aan de lessen, zij ook de nationale hymne zouden kennen gelet op de Syrische omstandigheden, het vak 'qawmiyat' (nationalisme) deel uitmaakt van het lessenpakket in het Syrisch onderwijs, en zij enige toelichting zouden moeten kunnen geven bij de term 'al Baath' aangezien de Baath partij van president Assad al decennia lang alle macht in Syrië in handen heeft en alomtegenwoordig is in de Syrische maatschappij.

Dat verzoekende partij blijkens het verslag d.d. 10 oktober 2016 bij het BCHV wel over uitgebreide lijst zaken informatie kon geven, weerlegt noch ontkracht het gegeven dat zij tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal op 6 januari 2015 niet in staat was te antwoorden op een aantal essentiële en

eenvoudige kennisvragen omtrent haar directe leefwereld alsmede een aantal basiszaken over haar land van nationaliteit. Voorts kan het de commissaris-generaal niet verweten worden dat hij zijn vragen niet voldoende aanpaste aan de directe leefwereld van verzoekende partij, hier inbegrepen haar schoolomgeving, nu zij beweerde tot haar 18de levensjaar naar school te zijn geweest in Syrië. Er is dus geenszins sprake van een beperkte scholing. Er kan verder verwacht worden van verzoekende partij dat zij een algemene kennis van het conflict en de algemene situatie in Syrië heeft, nu zij volgens haar verklaringen daar tot de zomer van 2014 verbleef. Het verslag van het BCHV kan aldus geenszins de geloofwaardigheid van verzoekende partij aangaande haar verklaringen over haar herkomst uit Syrië en die van haar zus, herstellen.

Aangaande het verslag dat de voogd van verzoeksters zus M.(...) (14/14571Z, OV 7.924.820) opstelde op basis van telefoongesprekken met de ouders van verzoekster, waarin deze onder andere vertellen over de mensonwaardige situatie waarin zij in Libanon leven, het feit dat zij niet op de hoogte zijn van hun Libanese nationaliteit of enige documenten, de problemen van verzoekster in Syrië omwille van haar uiterlijk, en hun terugkeer naar Syrië, heeft verweerder terecht de volgende bemerking geformuleerd in zijn schriftelijk verslag: "Zo stelt verzoeksters vader tijdens het telefoongesprek van 31/8/2016 dat ze nooit een Libanees paspoort van M.(...) gezien hebben en vermoeden dat het om omkoping gaat, en beweert hij op 3/5/2016 dat hij niks van documenten omtrent nationaliteit of paspoorten heeft gehad, en de documenten van zijn registratie in Libanon zijn weg, gestolen uit het huis. Verzoeksters vader zou niet meer exact weten wanneer dat was. Nochtans was de familie van verzoekster in staat met Libanese paspoorten op 27 november 2013 een Grieks visum aan te vragen in Beirut (zie stuk 1.01 toegevoegd aan het administratieve dossier). Verzoeksters moeder, zus M.(...) en broer vroegen eveneens met hun Libanese paspoorten op 5 augustus 2013 een Schengenvisum aan bij de Belgische ambassade in Beirut. Ook de bewering dat verzoeksters broer niet naar school kan aangezien staatsscholen geen plek hebben voor Syrische kinderen is opmerkelijk, gezien deze broer in het bezit zou zijn van de Libanese nationaliteit zoals blijkt uit het neerleggen van een Libanees paspoort bij de Belgische ambassade in Beiroet." Verder wijst verweerder er op correcte wijze op dat dit geen objectieve bron is gezien de ouders van verzoekende partij een ernstig belang hebben bij haar asielprocedure en zij een persoonlijke band met haar hebben, zodat verwacht kan worden dat zij geen verklaringen in het nadeel van verzoekende partij zouden afleggen.

Zo verzoekende partij, teneinde de vaststelling dat zij de Libanese nationaliteit heeft te weerleggen, in haar replieknota opwerpt dat haar vader mogelijks valse documenten regelde om zijn dochters veilig het land uit te krijgen, stelt de Raad vast dat zij niet verder komt dan veronderstellingen en blote beweringen. Uit het administratief dossier blijkt dat de Libanese autoriteiten het Belgische consulaat heeft laten weten dat verzoekende partij inderdaad de Libanese nationaliteit heeft en dat haar in 2013 een Libanees paspoort is uitgereikt, nr. RL 2650613 (adm. doss., COI case "SYR2015-010w" d.d. 2 december 2015). Ook heeft de commissaris-generaal na het nemen van de bestreden beslissing van de Griekse ambassade op 17 oktober 2016 kopies verkregen van de Libanese paspoorten van verzoekende partij en haar familieleden (waarmee verzoekende partij en haar familieleden op 27 november 2013 een Grieks visum aanvroegen in Beirut) waaruit blijkt dat zij, haar zus, haar moeder en haar broer over de Libanese nationaliteit beschikken (adm.doss., stuk 1.01). Het paspoortnummer op dit Libanees paspoort van verzoekende partij komt overeen met de informatie verkregen van de Libanese autoriteiten. Dat het hier om valse documenten zou gaan, kan dan ook niet langer worden volgehouden. Verzoekende partij brengt overigens ook geen objectieve informatie bij die aantoon dat het hier om valse documenten zou gaan.

Ofschoon op de Australian Government Immicards van de ouders en het broertje van verzoekende partij, gevoegd bij de replieknota, vermeld staat dat zij de Syrische nationaliteit hebben, kan hieruit niet worden afgeleid op basis van welke documenten deze Immicards zijn afgeleverd en aldus naar inhoud niet de minste garanties bieden dat de daarin opgenomen gegevens correct zijn.

In de mate verzoekende partij in haar replieknota voorhoudt dat zij, gelet op de korte termijn van 8 dagen, niet in de mogelijkheid is om de mails voor te leggen die de voogd nog heeft verzonden naar UNHCR om te informeren achter het verslag, wijst de Raad er op dat de tweede asielaanvraag van verzoekende partij reeds dateert van 17 maart 2016 en de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingname dateert van 12 september 2016. Verzoekende partij heeft dan ook voldoende de tijd gehad om het rapport van UNHCR betreffende de situatie van haar ouders in Libanon te verkrijgen en over te maken aan verweerder of deze Raad, of om op zijn minst de pogingen hiertoe aan de hand van e-mailverkeer te staven, waar zij echter tot op heden in gebreke blijft.

4.4.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar replieknota lijkt te suggereren, wordt zij niet verantwoordelijk geacht voor de beslissing genomen door haar ouders, doch wel voor het bewust achterhouden van informatie betreffende haar nationaliteit(en) en haar totaal gebrek aan medewerking, dat mogelijkerwijze aangestuurd wordt/werd door de ouders. Op verzoekende partij, minderjarig of niet, rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten. De medewerkingsplicht vereist van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas.

Nergens uit het administratief dossier blijkt overigens dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van M.'s asielaanvraag. Zij kreeg een voogd toegewezen die haar onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd zij op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van haar voogd en haar raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werden de gehoren in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de beslissing in hoofde van haar zus de Minister erop gewezen heeft dat zij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op haar van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met haar jeugdige leeftijd en omstandigheid.

4.4.4. Dient te worden vastgesteld dat ook in het verslag van BCHV verzoekende partij blijft vasthouden aan haar herkomst uit Syrië en blijft ontkennen dat zij in het bezit is van de Libanese nationaliteit of enige band heeft met Libanon. Verweerder benadrukt hierbij terecht dat verzoekende partij zowel in dit verslag als tijdens haar eerdere gehoren louter vervolgingsfeiten aanhaalt die zich in Syrië zouden hebben afgespeeld. Zij haalt nu aan dat zij een sociaal geïsoleerd leven leidde, zij traumatische gebeurtenissen meemaakte en zij nu kampt met een depressie omwille van haar genderidentiteit. Verzoekende partij verbindt de problemen die zij had omwille van haar uiterlijk en haar genderidentiteit, waaronder pesterijen op school omwille van haar uiterlijk en druk van haar omgeving om zich te conformeren, enkel aan haar verblijf in Syrië, daar waar omstandig werd aangetoond dat er aan dit verblijf geen geloof gehecht kan worden. De Raad toont samen met verweerder begrip voor de moeilijke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt en erkent dat zij mogelijk als jonge vrouw psychologische problemen zou kunnen hebben omwille van haar genderidentiteit, zoals geattesteerd in het psychologisch verslag dat zij neerlegt samen met het verslag van BCHV. Verweerder noch de Raad verwijten verzoekende partij dat zij deze (mogelijke) vervolging omwille van haar genderidentiteit niet eerder heeft aangehaald. Doch verzoekende partij situeert haar problemen in Syrië daar waar geen geloof kan gehecht worden aan haar bewering recent afkomstig te zijn uit Syrië, en vastgesteld wordt dat zij beschikt over de Libanese nationaliteit. Verzoekende partij heeft tot op vandaag niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient te koesteren om welke reden dan ook ten aanzien van Libanon, het land waarvan zij de nationaliteit heeft.

Inzake de bloedtest van verzoekende partij (stuk 3 bij het verslag van BCHV) wijst verweerder er terecht op dat er bij deze test geen bijkomende verklaringen door een arts of enige duiding van deze resultaten worden geleverd, behalve een vermelding van de "hoger dan gemiddelde testosteron hormoonwaarde van verzoekster".

4.4.5. Voor wat betreft het profiel van de zus van verzoekende partij als Assyrisch meisje uit Syrië, wordt er ook hier op gewezen dat er geen geloof wordt gehecht aan haar beweerde herkomst uit Syrië en dat zij de Libanese nationaliteit heeft. Zodoende heeft ook zij verzaakt aan haar medewerkingsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij en haar zus hun voorgehouden vervolging omwille van hun religieus en etnisch profiel niet aannemelijk hebben gemaakt.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

Derhalve brengt verzoekende partij evenmin elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS